

Haar. ' Det lykkes ham efter mange Anstrængelser at blive indført i Huset, om hvilket fra nu af alle hans Tanker kredser, saa han forsømmer baade Vennerne paa Landet og Studierne i Hovedstaden. Den nogle Aar ældre Fru Arnoux giver ham længe ikke Skygge af Opmuntring, men søger tværtimod at helbrede ham ved kun at vise sig for ham som den huslige og pligtopfyldende Borgerkone. Hun mangler ikke Hjærte for sin unge Vens Lidelser, men hun har sine For-domme ude fra Landsbyen. Da hun tilsidst har lovet ham et Stævnemøde, bliver hendes lille Søn pludselig syg og holder hende tilbage i Hjemmet. Fréderic forstaar ikke hendes Udebliven og fortvivler.

Haabet om at vinde den Elskede har hidtil holdt ham borte fra andre Kvinder. Nu opsøger han paa Trods, med Sophies Billed i sin Sjæl, et af Arnoux's Fruentimmer, der længe har søgt at lokke ham til sig. Han morer sig med denne købte Elskerinde saa længe, indtil hun væmmer ham. Han lærer andre Damer, rige og fornemme, at kende paa nærmere Hold, men ingen holder ham fast. Livet bliver ham tomt i deres Selskab, fordi han ikke formaar at glemme.

Familjen Arnoux har maattet forlade Paris, da Mandens Svindlerier ikke længer kan skjules. Dens Ejendele bortsælges ved offentlig Avktion, hvor Fréderic med bristefærdig Hjærte ser Fru Arnoux's Klædningsstykker falbydes til fremmede. Forgæves har han villet bringe Hjælp. Stolthed og Misforstaaelse har gravet en bred Kloft mellem de To.

En Snes Aar er gaaet. Fréderic Moreau har rejst meget og sidder nu som en ensom Stuelærd i sin Bolig i Paris. Da træder en Foraarsaften Sophie Arnoux ind til ham. Han kender gennem Sløret hendes Øjne, der endnu er unge. De er begge meget bevægede ved Gensynet. Gamle Misforstaaelser opklares, og hele hans Kærlighed blusser op paa ny. Hun fortæller ham, at de nu bor i Bretagne. Hendes Mand er en affældig Olding, og Børnene er gifte og forsørgede. Hun medbringer en Pengesum, som hendes Mand i sin Tid har bedraget Fréderic for. Hendes egentlige Ærinde er dog at se ham engang endnu. Hun har tænkt meget paa ham i alle disse Aar ude paa Landet.

»Undertiden«, siger hun, »hører jeg Deres Stemme som et fjærnt Ekko, som Tonerne af Kirkeklokken, baaret af Vinden. Jeg synes, De er hos mig, naar jeg læser om Kærlighed i Bøgerne.«

»Alt, hvad der kaldes overspændt og romantisk,« svarer han, »har jeg følt for Dem. Jeg forstaar Werther, der ikke lod sig skræmme bort af Charlottes Smørrebrød.«

Hun mener, at de har elsket hinanden højere, netop fordi de ikke har tilhørt hinanden, men han

forsikrer, at ingen vilde have været lykkeligere end de, om de havde levet sammen.

Da hun tager sin Hat af, ser han ved Lampens Skin, at hendes dejlige sorte Haar er blevet hvidt. Han føler en smertelig Skuffelse, og for at skjule den lægger han sig paa Knæ med hendes Hænder i sine og taler om sin Kærlighed fra fordum:

»Deres Person, enhver af Deres Bevægelser forekom mig overjordisk. Mit Hjærte bøjede sig efter Dem som Sandet under Deres Fod. De stod for mig som en maanelys Sommernat, naar Blomsterne dufter, Skyggerne bliver bløde og alle Omrids forsvinder i den lyse Dis. Al jordisk og himmelsk Fryd gemtes i Deres Navn, som jeg plejede at gentage, idet jeg forsøgte at kysse det med Læberne. Mit Hjærte havde ikke Rum til andre end Sophie Arnoux, saaledes som jeg kendte Dem med Deres to Børn, saa kærlig og sanddru, saa vidunderlig smuk og saa hjærtensgod! Deres Billed fortrængte ethvert andet. Bestandig hørte jeg Musiken af Deres Stemme og saa' jeg Straalerne af Deres Øjne.«

Hun hører henrykt paa ham. Men hun mærker, at hendes hvide Haar lægger en Dæmper paa hans Følelser og gør ham koligere, end hun formaar at være i dette Øjeblik. Saa tager hun en rask Beslutning. Hun beder om en Sax, lader Haaret i hele dets Fylde falde ned over Hals og Skuldre og klipper en lang, sølverhvid Lok af.

»Gem den,« siger hun, kysser ham med en Moders Kys og forsvinder.

Da George Sand døde 1876, sørgede Flaubert sig syg derover. Hans nervøse Anfald blev efter den Tid hyppigere. Kun fire Aar overlevede han sin Veninde.

Det nordiske Skolemøde. Fredssags- og Kvindesagsmøde i København.

Det har været en travl Tid for Københavnerne disse sidste Uger; Møde paa Møde i stor Stil har gaaet Slag i Slag, saa ikke mange har kunnet undgaa at bemærke de mange fremmede baade fra Ind- og Udlandet.

Det var væsentlig det 6te nordiske Skolemøde, der havde draget saa mange Gæster til Hovedstaden, ikke alene af den danske Lærerstand, men ogsaa svenske, norske og finske Lærere og Lærerinder. De er altid villige til at besøge os, naar vi sender dem en Indbydelse, ligesom det er os kært at komme til dem hinsides Sundet, saa vi snart er lige saa kendte med dem, som med vore egne udenbys Gæster. Ogsaa Finnerne har i de senere Aar flittig besøgt os, og er ikke de mindst velkomne Gæster. Især staar de finske Kvinder saa højt i Intelligens og Dygtighed,